

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, J, S

Strona przeciwna: C, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, gdy organ rozstrzygający oddali wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 46 ust. 6 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona)⁽¹⁾, a [wniesiony do sądu] środek odwoławczy od tego rozstrzygnięcia nie ma zgodnie z prawem krajowym skutku automatycznie zawieszającego, art. 46 ust. 8 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że już samo złożenie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego ma ten skutek, że pobyt wnioskodawcy na terytorium państwa członkowskiego nie może być już uznawany za nielegalny w rozumieniu art. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽²⁾ i dlatego ma wobec niego zastosowanie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona)⁽³⁾?
- 2) Czy dla odpowiedzi na pytanie pierwsze znaczenie ma fakt, że prawo krajowe – z uwagi na zasadę non-refoulement – przewiduje, iż wnioskodawca nie zostanie wydany, zanim właściwy sąd nie wyda decyzji w przedmiocie wniosku o umożliwienie wnioskodawcy pozostania na terytorium krajowym w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie mające zapaść w przedmiocie środka odwoławczego od decyzji odmawiającej przyznania mu ochrony międzynarodowej?

⁽¹⁾ Dz. U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz. U. 2008, L 348, s. 98.

⁽³⁾ Dz. U. 2013, L 180, s. 96.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 25 kwietnia 2018 r. – Kauno miesto savivaldybė i Kauno miesto savivaldybės administracija

(Sprawa C-285/18)

(2018/C 276/25)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Kauno miesto savivaldybė, Kauno miesto savivaldybės administracija

Druga strona postępowania: UAB „Irgita”, UAB „Kauno švara”

Pytania prejudycjalne

- 1) Przy uwzględnieniu okoliczności rozpatrywanej sprawy, czy zamówienie typu in-house jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2004/18⁽¹⁾, czy dyrektywy 2014/24⁽²⁾, w sytuacji, w której postępowania dotyczące udzielenia spornego zamówienia in-house, w tym między innymi postępowanie administracyjne, zostały wszczęte, gdy dyrektywa 2004/18 wciąż obowiązywała, lecz sama umowa została zawarta w dniu 19 maja 2016 r., gdy dyrektywa 2004/18 nie miała już mocy obowiązującej?

- 2) Przy założeniu, że zamówienie typu in-house jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2004/18:
- a) czy art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy (lecz bez ograniczenia się do tego przepisu), biorąc pod uwagę wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Teckal (C-107/98), Jean Auroux i in. (C-220/05) oraz ANAV (C-410/04) oraz inne orzeczenia, należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że pojęcie „zamówienia in-house” jest objęte zakresem prawa Unii oraz że na treść i stosowanie tego pojęcia nie ma wpływu prawo krajowe państw członkowskich, w tym ograniczenia dotyczące udzielania takich zamówień, na przykład obowiązek spełniania warunku, że umowy zawierane w ramach udzielania zamówień publicznych nie pozwalają na zapewnienie jakości, dostępności i ciągłości świadczonych usług?
  - b) jeżeli odpowiedź na poprzednie pytanie jest przecząca, to znaczy, jeżeli pojęcie „zamówienia in-house” jest objęte, w części lub w całości, zakresem prawa państw członkowskich, czy wskazany powyżej przepis dyrektywy 2004/18 należy interpretować w ten sposób, że państwu członkowskiemu przysługuje uznanie w zakresie ustanawiania ograniczeń lub dodatkowych warunków udzielenia zamówień typu in-house (w porównaniu z prawem Unii i interpretującym to prawo orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości), lecz mogą one skorzystać z tego uznania wyłącznie za pośrednictwem szczególnych i jasnych przepisów prawa stanowionego dotyczących zamówień publicznych?
- 3) Przy założeniu, że zamówienie typu in-house jest objęte zakresem stosowania dyrektywy 2014/24:
- a) czy przepisy art. 1 ust. 4 i art. 12 dyrektywy oraz postanowienia art. 36 karty, łącznie bądź odrębnie (lecz bez ograniczenia się do tych przepisów), biorąc pod uwagę wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Teckal (C-107/98), Jean Auroux i in. (C-220/05) oraz ANAV (C-410/04) oraz inne orzeczenia, należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że pojęcie „zamówienia in-house” jest objęte zakresem prawa Unii oraz że na treść i stosowanie tego pojęcia nie ma wpływu prawo krajowe państw członkowskich, w tym ograniczenia dotyczące udzielania takich zamówień, na przykład obowiązek spełniania warunku, że umowy zawierane w ramach udzielania zamówień publicznych nie pozwalają na zapewnienie jakości, dostępności i ciągłości świadczonych usług?
  - b) jeżeli odpowiedź na poprzednie pytanie jest przecząca, to znaczy, jeżeli pojęcie „zamówienia in-house” jest objęte, w części lub w całości, zakresem prawa państw członkowskich, czy przepis art. 12 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że państwu członkowskiemu przysługuje uznanie w zakresie ustanawiania ograniczeń lub dodatkowych warunków udzielenia zamówień typu in-house (w porównaniu z prawem Unii i interpretującym to prawo orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości), lecz mogą one skorzystać z tego uznania wyłącznie za pośrednictwem szczególnych i jasnych przepisów prawa stanowionego dotyczących zamówień publicznych?
- 4) Niezależnie od tego, która z dyrektyw znajduje zastosowanie do spornego zamówienia typu in-house, czy zasady równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców oraz przejrzystości (art. 2 dyrektywy 2004/18 i art. 18 dyrektywy 2014/24), ogólny zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową (art. 18 TFUE), swoboda przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), swoboda świadczenia usług (art. 56 TFUE), możliwość przyznania przedsiębiorstwom praw wyłącznych (art. 106 TFUE) i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości (wyroki Teckal, ANAV, Sea, Undis Servizi i inne orzeczenia) powinny być rozumiane i interpretowane w ten sposób, że zamówienie typu in-house udzielane przez instytucję zamawiającą na rzecz podmiotu prawnie odrębnego od tej instytucji zamawiającej – w sytuacji gdy instytucja zamawiająca sprawuje nad tym podmiotem kontrolę podobną do kontroli, którą sprawuje nad swoimi własnymi jednostkami organizacyjnymi, a działalność tego podmiotu polega głównie na działaniach wykonywanych na rzecz instytucji zamawiającej – jest samo w sobie zgodne z prawem, a w szczególności nie narusza prawa innych wykonawców do uczciwej konkurencji, nie dyskryminuje tych innych wykonawców i nie prowadzi do przyznania uprzywilejowanego traktowania kontrolowanemu podmiotowi, na rzecz którego udzielono zamówienia typu in-house?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).